

43 og 44, hvor jeg har maattet udstille mig, ikke alene fra Flertallet, men ogsaa fra mine øvrige Kolleger, det Mindretal, jeg ellers tilhører. Det lader sig efter min Mening ikke modsige, at Fattigbyrden for Købstæderne er forholdsvis langt større end for Landet, og det er da ogsaa ved Folketællingen godtgjort, at Landbefolkningen, jeg kan næsten sige i en sørgelig Grad, finder det nødvendigt at ty til Købstæderne. Denne Fattigbyrde er i en stadig Stigen, og det er jo ligeledes bekendt, at hele Vovgivning, saaledes som den har været i mange Aar, ja saa at sige lige siden 1848, er gaaet i den Retning, at Købstædernes Stilling er bleven vanskeligere og vanskeligere. Nu kommer her et Forslag fra den høje Regerings Side, der paa ganske smaa Punkter, det vil sige i Forhold til det hele og store, søger at bøde en lille Smule paa Købstædernes uheldige Stilling, navnlig lige overfor Spørgsmaal vedrørende Fattigvæsenet. § 27 taler om de Personer, for hvem der ikke kan findes noget Forsørgelsessted, og som skulle forørges der, hvor de ere antrufne, og med Hensyn til dem foreslaar Regeringen, at de paa dem anvendte Udgifter skulle fordeles paa Amtet og de Købstæder, som findes i det. Det skulde man nu ikke synes, der var nogen Grund til at gøre saa stærk en Modstand imod. Men nu siger den ærede Ordfører, at saadanne Tilfælde indtræffe hyppigt i Købstæderne. Ja, det kan gerne være; hvis Købstæderne efter alt, hvad jeg har sagt tidligere, have haft de fleste fattige, og det er der, de ty til, er det ogsaa rimeligt, at de hyppigt antræffes der, men jeg skal sige Grunden, hvorfor dette sker. Det er, fordi alle de Personer, der overhovedet have et Forsørgelsessted og Subsistensmidler, baade de, der omtales her, og navnlig de, der omtales under § 55, skulle transporteres andre Steder hen. En stor Del af dem vil jo være anholdt i Landkommunen, og naar vi havde fulgt de hidtil gældende Regler, skulle alle disse Personer enten af Gensdarmen eller af andre, hvem det nu kan være, være afleverede til de Kommuner, hvor de ere antrufne, og denne Kommunes Fattigvæsen skulde saa have hele Ulejligheden og den foreløbige Beføstning, ja maatte endog den endelige Beføstning af dem. Nu gaar det saaledes til, at de, der blive anholdte, i Reglen blive førte til Købstaden, hvor Politimesteren bor, og det bliver saaledes det Steds Fattigvæsen, der faar hele Byrden af dem, og det i de fleste Tilfælde hvad enten den paagældende nærmest maasiges at være antruffen i Købstaden eller paa Landet. Naar den ærede Minister har

sjøgt at bøde en Smule paa denne Ulighed ved at lade denne Slags Udgifter gaa over hele Amtet og Købstæderne i Forening, skønner jeg ikke, at man, selv om man som jeg er udelukkende Repræsentant for en Landkreds, kan have nogen Anledning til at gaa mod Regeringens Forslag i saa Henseende. En anden Ting, som har givet mig Anledning til at indtage en bestemt Position i denne Sag, er det Andragende, der indkom fra Købstadsforeningens Bestyrelse. Samme Bestyrelse er bleven noget opstræmmet og har søgt med Tal at paavise, hvorledes Bestemmelserne i dette Lovforslags § 44, saa vidt jeg husker, alle ville paabyrde Kommunerne en meget betydelig Forsørgelsesudgift, saa det har for mig været et Motiv til at støtte Købstæderne i deres efter min Mening meget besværlige Kamp for Tilbærelsen. Jeg tror ikke, der er flere Punkter, der for Øjeblikket fra mit Standpunkt giver mig Anledning til Omtale, og jeg skal derfor slutte.

B. Holm: Jeg skal med Hensyn til de almindelige Betragtninger, som ærede Medlemmer ville se, at jeg i Forbindelse med det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) har gjort i Betænkningen, og min almindelige principielle Stilling til Lovforslaget kun udtale dette, at jeg dog vilde have ønsket, at den ærede Ordfører havde overladt til os selv at motivere dette vort Standpunkt; thi det er dog temmelig indlysende, forekommer det mig, som vi have udtrykt det her, at vi paa et nærmere bestemt angivet Punkt i Flertallets Motivering af dets Standpunkt tage Afstand fra Flertallet, og naar man tager Afstand fra andre, slutter man sig i Virkeligheden ikke til dem, i alt Fald ikke principalt, man finder sig kun i, at der er saadanne Hindringer i Øjeblikket til Stede, at det ikke er muligt for et saa lille Mindretal, som vi ere, at tilvejebringe det, vi helst ønske. Jeg vil minde om, at det tit og ofte her i Salen er blevet gjort gældende af det store Flertal af Oppositionen, at det var temmelig umuligt selv for et saa stort Flertal at udarbejde og foreslaa meget omfattende Love, fordi ikke en Gang et saadant Flertal havde de dertil fornødne Oplysninger i et saadant Omfang, som man absolut maatte have, for at kunne lægge et solidt Grundlag for sine Forslag; og hvor meget mere maa dette da ikke siges at være Tilfældet for et saa lille Mindretal som det, der her har taget Afstand fra Flertallet. Vor principale Betragtning er, hvad den ærede Ordfører og saa meget godt veed, og hvad andre ærede